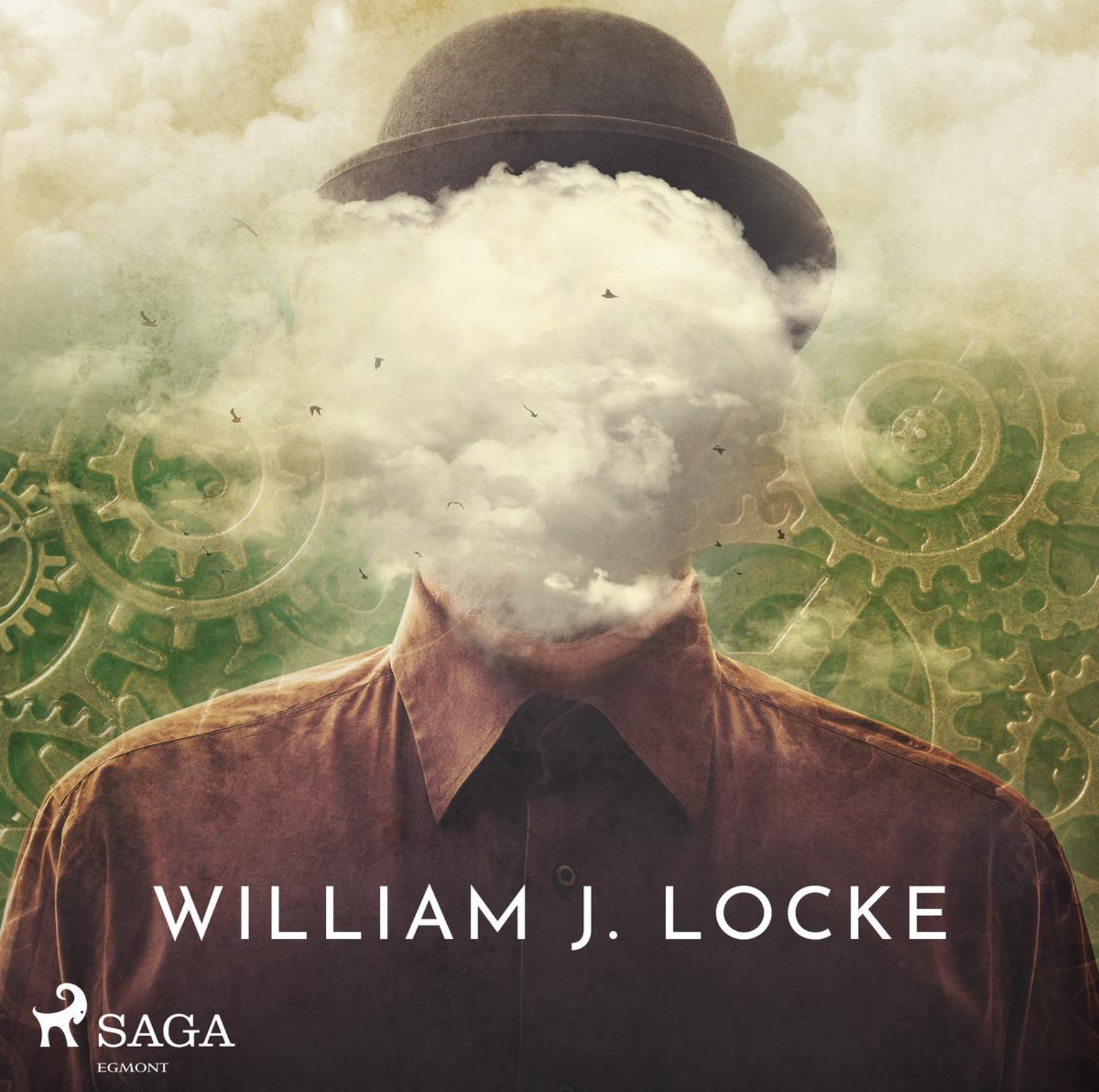

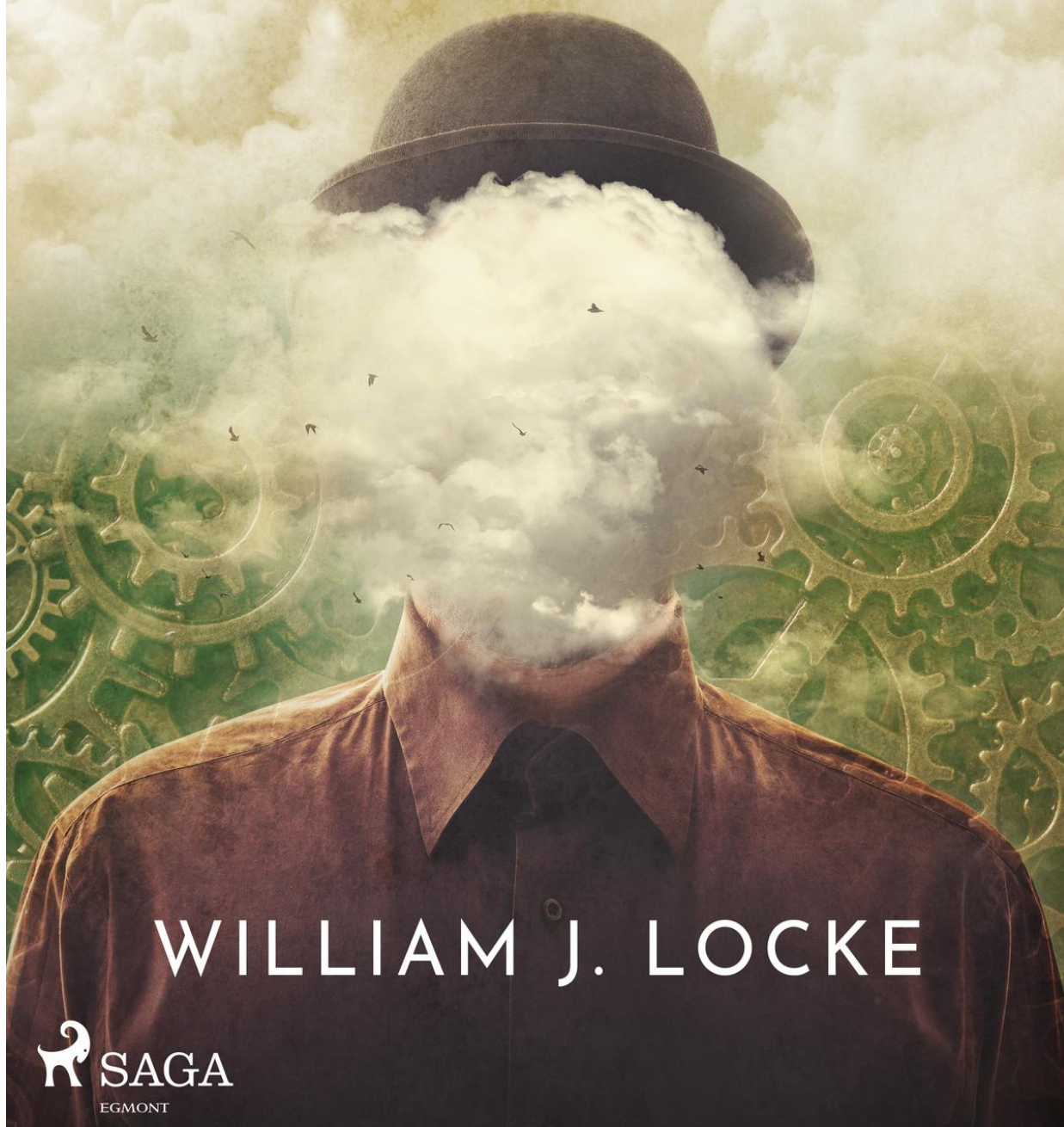
SEPTIMUS

WILLIAM J. LOCKE

SEPTIMUS

WILLIAM J. LOCKE

 SAGA
EGMONT

William John Locke

Septimus

Saga

Septimus

är översatt från engelska av Einar Ekstrand efter

Septimus

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1928, 2018 William John Locke och SAGA

Egmont, an imprint of Lindhardt og Ringhof A/S

Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788711926185

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-koncernen

Första kapitlet.

— Jag tycker om Nunsmere, sade Den Litteräre Herrn från London. Det är en plats där vissna liv läggas in i lavendel.

— Jag är inte något visset liv, och jag vill inte läggas in i lavendel, genmälde Zora Middlemist.

Hon vände sig från honom och bjöd kyrkoherden kakor. Hon hyste ingen särskild önskan att omhulda kyrkoherden, men han var likväl mindre odräglig än Den Litteräre Herrn från London, vilken han hade tagit med sig på besök hos sina församlingsbor. Zora tyckte icke om att kallas församlingsbo. Det var mycket i Nunsmere som hon icke tyckte om. Hennes mor, fru Oldrieve, däremot älskade Nunsmere, avgudade kyrkoherden och fann Den Litteräre Herrn från London imponerande snillrik.

Nunsmere ligger gömt bland Surreys ekar, fjärran från världens jäktiga stråkvägar. Himlen vete, hur långt det är till närmaste stora landsväg. Man måste färdas genom långa alleer, på stigar mellan häckar och gärdesgårdar och klättra rakt över ett berg för att komma fram till den. Hela byn utgöres av två gamla, med slingerväxter övervuxna byggnader i georgiansk stil, en modern gotisk kyrka, två i yttre avseende vida mer vördnadsbudande värdshus och några små stugor, fridfullt belägna omkring en allmänning.

Här och var ligger ett litet hus dolt bakom träden vid en lantlig stig. Dessa hus äro mestadels bebodda av folk, tillhörande medelklassen. Somliga äro mycket gamla, med stora eksparrar under de låga taken, kök med stengolv och stora, öppna spisar, vid vilka man kan sitta och bli svedd och inrökt. Andra äro nya, byggda efter de gamlas mönster

av bysnickaren, en anspråkslös och obemärkt mästare. Alla äro försedda med flygelfönster och framför byggnaden en trädgård, där det växer lövkojor, flox, solrosor, stockrosor och törnrosor, och där en med röd tegelsten belagd gång leder från ingången till trädgårdsgrinden.

Nunsmere är en mycket tyst och fridfull plats. Om en nattvandrare skulle gå över allmänningen och sjunga klockan halv tio på kvällen, skulle hela Nunsmere höra det och känna sig upprört, för att icke säga förskräckt, och man skulle skynda sig att stänga fönster och dörrar av fruktan för den ryslige rumlaren.

I en liten villa vid allmänningen — en gammal stuga, som blivit tillbyggd av ortens arkitekt — med trädgård och tegelbelagd gångstig, bodde fru Oldrieve och hennes dotter, den förra lika nöjd och lycklig som den senare var missnöjd. Detta berodde dock icke på att Zora av naturen var kinkig eller surmulen. Då man får höra att Guy Fawkes var trumpen, när han satt i stocken, blir man näppeligen smärtsamt berörd av Guy Fawkes brist på kristlig resignation.

Då kyrkoherden och Den Litteräre Herrn från London gått, slog Zora upp fönstret och lät den milda höstluften strömma in i rummet. Fru Oldrieve svepte en yllesjal kring sina magra axlar.

— Jag är rädd, att du snäste av herr Rattenden, just som han fällde ett av sina mest spirituella yttranden.

— Han sa det till orätt person, mamma. Jag är inte något visset liv, och inte tänker jag heller låta mig läggas in i lavendel. Ser jag så ut kanske?

Hon gick hastigt över golvet och ställde sig vid fönstret till betraktande. Ingenting kunde mindre likna ett visset liv än den ståtliga, fylliga och högbornade kvinna, som mötte moderns blick. Hennes hår var rödbrunt, hennes ögon guldbruna, hennes läppar röda, hennes kinder runda och

rosiga. Hon var en i kroppsligt avseende fulländad skapelse... en varelse med sjudande blod, färg och värme. Avundsjuka skvallersystrar brukade kalla henne en amason. Kyrkoherdens fru ansåg henne alldeles för yppig och grannt blomstrande för att kunna se respektabel ut. Hon liksom överskyggade Nunsmere. Hennes närvaro störde platsens sedesamma frid. Hon utgjorde en falsk ton i dess harmoni.

Fru Oldrieve suckade. Hon var liten och färglös. Hennes man, en äventyrslysten forskningsresande, en cyklon till man, hade blivit dödad av en buffel. Hon var rädd, att Zora bråddes på fadern. Hennes yngre dotter hade också ärvt något av den Oldieveska oron och gått in vid scenen. Hon var nu anställd vid en operetteater i London.

— Jag kan inte inse, varför du inte kan vara lycklig här, Zora, anmärkte hon, men om du vill komma härifrån, så måste du väl. Jag brukade säga detsamma åt din stackars käre far.

— Har jag inte varit snäll nu en lång tid? återtog Zora. Jag har varit en mönstergill ung änka och levat så tillbakadraget, som om mitt hjärta höll på att brista av sorg. Men nu står jag inte ut längre. Jag måste ut och se mig om i världen.

— Du gifter nog snart om dig, kära barn, och det är ändå en tröst.

— Aldrig... aldrig... hör du det, mamma! Aldrig! Jag vill ut i världen för att komma in i det liv jag aldrig känt. Jag ämnar leva.

— Jag kan inte inse, hur du ska kunna »leva», kära barn, utan en man som tar hand om dig, sade fru Oldrieve, som understundom kunde få syn på någon evig sanning.

— Jag hatar männen. Jag avskyr deras blotta åsyn... jag tål inte se skymten av dem. Jag vill aldrig i livet ha någonting mera med dem att göra. Store Gud, mamma —

rösten nästan svek henne — har inte jag haft nog av mannen och äktenskapet?

— Alla män är inte som Edvard Middlemist, invände fru Oldrieve och räknade maskorna på sin stickning.

— Hur ska jag kunna veta det? Hur kunde någon veta, att han var sådan han var? För himlens skull, tala inte om det! Jag hade nästan glömt bort alltsammans på den här platsen.

Hon ryste, vände sig mot fönstret och stirrade ut mot solnedgången.

— Lavendel har sin förtjänst i alla fall, sade fru Oldrieve.

Här måste vi åter taga Zora i försvar och förklara, att hon hade skäl till sin misantropi. Det är icke angenämt för en ung flicka att inom tjugufyra timmar efter sitt bröllop upptäcka, att hennes man är en hopplös drinkare och att se honom dö i delirium tremens inom sex veckor. En sådan hemsk, ljungeldslik erfarenhet måste ödelägga någonting i en kvinnas livsuppfattning. Emedan en mans kyssar luktar visky, tycktes hela det manliga släktets kyssar vara en styggelse.

Efter en lång stunds tystnad kom hon och lade sin kind mot moderns.

— Det här är sista gången vi talar om det, käraste. Nu stänger jag in skelettet i skåpet och kastar bort nyckeln.

Hon gick upp för att kläda om sig och kom ned vid strålande lynne. Vid middagsbordet talade hon uppsluppet om sin förestående frihet. Hon skulle kasta av sig sin änkeskrud och smycka sig med ungdomens blomster. Hon skulle störta sig rätt in i livets stora, brusande hav. Hon skulle dricka solsken och fylla sin själ med skratt. Hon skulle göra tusen galna saker, vars blotta omnämnande förfärade hennes mor. »Jag, kära barn, sade hönan i sagan, har aldrig haft minsta lust att komma i vattnet.» Någonting i den vägen sade också fru Oldrieve.

— Kommer du att sakna mig förskräckligt mycket?
frågade Zora.

— Naturligtvis! Men moderns ton var så föga
övertygande, att Zora skrattade.

— Åh mamma, du vet mycket väl, att kusin Jane blir ett
mycket bättre sällskap för dig. Du har hela tiden längtat
efter henne.

Kusin Jane hade mycket bestämda åsikter angående
snitten på de fattigas underkläder, och liksom moln
försvinna för solen, så försvann dammet i hus och hem i
hennes närvaro. Oordningen följde i Zoras spår, såsom den
ofta brukar göra med storväxta personer, och kusin Jane
ogillade henne högeligen. Men fru Oldrieve suckade ofta
efter kusin Jane, såsom hon aldrig suckat efter Zora, Emmy
eller sin man. Hon var mer än belåten med utsikten att få
henne i huset.

— I alla fall, kära barn, sade hon på kvällen, då hon
stannade med ljuset i handen utanför sin sängkammardörr,
i alla fall hoppas jag, att du inte tar dig till någonting, som
inte anstår en dam.

Detta var hennes moderliga välsignelse.

Zora stötte huvudet mot takbjälken i sitt sovrum.

— Det är verkligen sant, sade hon för sig själv. Det här
stället är för litet för mig. Jag passar inte här.

— — —

Vad hon skulle taga sig till i denna vida, härliga värld,
vari hon stod i begrepp att inträda, därom hade hon blott
de dunklaste föreställningar. Allt var för henne Det Stora
Okända. Små omständigheter hade i hela hennes liv hållit
henne fången i Cheltenham och sedermera i Nunsmere.
Hon hade träffat sin man i Ipswich, medan hon var på
besök hos några avlägsna släktingar. Hon hade gift sig med
honom hastigt, utan att betänka sig, i ett plötsligt
sinnesrus.

Mannen var en vacker skälm i oberoende ställning, och hon hade tillbringat sin mardröm till smekmånad i Brighton.

Vid tre olika tillfällen under sin tjugufemåriga levnad hade hon tillbringat en gyllene vecka i London. Det var allt vad hon erfarit av den stora världen. Det var inte mycket. Läsning hade givit henne en viss kännedom om olika människoklassers görande och låtande, och de tavlor och filmer hon sett hade fyllt henne med drömmar om främmande och underbara platser. Men för övrigt var hon okunnig... vackert, barnsligt okunnig... och oförskräckt.

Vad skulle hon göra? Ehuru känslig och mottaglig för allt skönt, ehuru uppfylld av artistiska impulser, kunde hon varken måla, spela, sjunga eller skriva små vackra berättelser för tidskrifterna. Hon hade ingen särskild talang att utveckla. Hon behövde icke tänka på att förtjäna sitt uppehälle på ett eller annat tråkigt sätt. Hon hade inga höga Ibsenföreställningar om att utarbeta sin egen individualitet. Hon hyste ingen brinnande lust att reformera någon del av universum. Hon hade ingen mission — såvitt hon visste — att uppfylla. I olikhet mot så många andra av hennes kön, som ivrigt längta efter att få vara såsom män och gå ut i världen, kände hon ingen inre kallelse att uträtta någonting, ingen ärelystnad att *vara* någonting. Hon var helt enkelt en stor, praktfull blomma, som från skuggan strävade efter att nå solskenet... mycket solsken, så mycket solsken som himlarna kunde giva henne.

Den Litteräre Herrn från London råkade återvända till staden med samma tåg, som förde Zora till första stationen på hennes vallfärd. Han erhöll hennes tillåtelse att färdas i samma vagn som hon. Han frågade henne, vilken gren av mänsklig verksamhet hon ämnade ägna sig åt. Hon svarade att hon icke ämnade ägna sig åt någon särskild gren utan att hon tänkte sträcka ut sig helt makligt ibland löven.

Han gjorde henne förebråelser. »Vi bör, förklarade han, göra skäl för vår tillvaro.» Hon rätade på sig och gav honom en harmsen blick.

— Jag ber om ursäkt, återtog han. Ni gör ju skäl för er tillvaro.

— Hur då?

— Ni pryder världen. Jag hade orätt. Det är en vacker kvinnas rätta åliggande, och det uppfyller ni.

— Jag har i min resväska, sade Zora, långsamt, med en stadig blick på honom, ett medel mot sjösjuka. Jag har en regnkappa, som skyddar mig mot regn, men vad kan jag göra för att skydda mig mot dumma komplimanger?

— Anlägg de orientaliska kvinnornas dräkt, svarade Den Litteräre Herrn från London obesvärad.

Hon skrattade, ehuru hon avskydde honom. Han lutade sig framåt med humoristiskt allvar. Han hade skrivit några romaner och gav nu ut en modern veckotidning med en något cynisk läggning.

— Jag är en väderbiten trettiofem års gubbe, sade han, och jag vet vad jag säger. Om ni tror, att ni kan färdas omkring i hela Europa utan att herrar säger er artigheter och förälskar sig i er och gör sig angenäma mot er, så misstar ni er storligen.

— Vad ni säger, genmälde Zora, bekräftar endast min åsikt, att männen är en avskyvärd plåga. Varför kan de inte lämna en stackars kvinna i fred?

Tåget råkade just då stå stilla vid Claphams station. En ung sprätt, som gick förbi på plattformen, stannade vid fönstret till kupén och stirrade på henne. Med en åtbörd av otålighet vände hon bort huvudet. Rattenden skrattade.

— Min bästa unga dam, sade han, tillåt mig att meddela er visdomens första grundsatser. Fröken Keziah Skaffles, som är skallig, har betar till tänder och en dominolåda till kropp, kan oantastad ströva omkring bland tartarernas

vilda stammar. Hon oroar dem inte. Men... tillåt mig säga det, eftersom ni för tillfället är min lärjunge... en vacker kvinna som ni, som utstrålar kvinnlig magnetism, oroar en man ytterligt. Ni låter inte honom gå i fred... varför skulle han då låta er vara i fred?

— Jag tycker, sade Zora, då tåget satte sig i rörelse, att fröken Keziah Skaffles är avundsvärd och att det här är en odräglig konversation.

Hon kände sig sårad i sin lantliga finkänslighet. Det var tillräckligt för att få henne att känna motvilja för sig själv. Hon tog upp modetidningen, som hon köpt vid stationen... var det icke hennes avsikt att släppa sig lös bland Londons sömmerskor och modister? Och medan hon stirrade på de avbildade damernas raffinerade toaletter, beslöt hon att lägga sig till med peruk, måla sitt ansikte gult och svärta över ett par framtänder för att inte oroa tartarerna.

— Jag varnar er bara för möjliga faror, sade Rattenden stelt. Han tyckte icke om, att man kallade hans konversation odräglig.

— För det manliga släktet?

— Nej, för er själv.

Hon skrattade håfullt.

— Ingen fara för mig! Varför tror varenda karl att han är oemotståndlig?

— Därför att han vanligen är det... om han vill vara det, svarade Den Litteräre Herrn från London.

Zora drog efter andan.

— Nå, det var då... började hon.

— Ja, jag vet vad ni tänker säga. Miljoner kvinnor ha sagt detsamma och tagit sina ord tillbaka. Varför skulle ni, vacker som ni är, vara ett undantag från livets lag? Ni ämnar ge er ut för att suga världens honung, och männens hjärtan kommer att bli era blommor. Instinkten kommer att leda er därvidlag. Ni kan inte komma ifrån den. Ni inbillar

er, att ni kan hänföras av katedraler, eleganta restauranger och fashionabla scenerier. Det går inte. Er honungsfångst kommer att bestå av känslöerfarenheter av det primitiva slaget. I annat fall vet jag ingenting om kvinnorna.

— Vet ni något om dem då? frågade hon ljuvt.

— Mer än vad som vore passande att tala om, svarade han. Men det hör inte hit, tillade han. Jag har profeterat. Om jag får det nöjet att återse er en gång, ska ni tala om för mig, huruvida min förutsägelse slagit in.

— Den kommer inte att slå in, sade Zora.

— Vi får väl se, sade den vise mannen.

På eftermiddagen kom Zora instörtande i sin systems anspråkslösa bostad i Chelsea. Den överraskade Emmy kastade hastigt ned en herrhalsduk, som hon hållit på att virka, i sin sykorg och gick därpå fram till Zora, som hon hjärtligt hälsade välkommen.

Emmy var mindre, smärtare och blekare än systemen och ägde en viss barnslig tacksamhet. Hon hade fru Oldrieves veka mun och milda sätt.

— Åh Zora, vem kunde väl tänka sig att få se dig nu? Vad gör du i staden?

— Skaffar mig hattar och klänningar... utstyrsel till min frihet. Jag har lämnat Nunsmere. Jag är ute på egen hand.

Hennes ögon tindrade, hennes kinder rodnade. Hon tryckte Emmy till sitt bröst.

— Åh, älskling, jag är så lycklig... jag är en fågel, som sluppit ut ur buren.

— En rysligt stor fågel, sade Emmy skrattande.

— Ja... utsläppt ur en rysligt liten bur. Jag tänker för första gången i mitt liv se mig om i världen. Jag tänker fara bort från kylan och vätan... söderut till Italien, Sicilien, Egypten... vart som helst.

— Alldeles ensam?

— Jag har Turner med mig.

— Turner?

— Jaså, du känner ju inte till henne. Det är min nya kammarjungfru. Men är det inte härligt? Varför skulle inte du kunna följa med mig, älskling? Åh, gör det!

— Och uppge mitt engagement. Det kan jag inte. Jag skulle så gärna vilja följa med, men du vet inte hur svårt det är att få nytt engagement.

— Bry dig inte om det. Jag betalar för allting.

Men Emmy skakade på sitt lockiga huvud. Hon hade en bra roll i en mycket populär operett... några ord att säga och en bit att sjunga. Hon såg tillbaka på de två år hon offrat för att få sjunga den där biten. Den var henne kärare än allt annat i livet... med ett undantag.

— Jag kan inte. För resten, tycker du inte att det skulle se dumt ut... två flickor flacka omkring ensamma så där? Det skulle i alla fall inte vara så roligt utan herrsällskap.

Zora reste sig häftigt.

— Hela mänskligheten är karlgalen. Till och med mamma! Jag tycker karlarna är avskyvärda allihop.

I detsamma anmälde jungfrun »herr Mordaunt Prince», och in trädde en vacker ung man med finskurna anletsdrag och svart hår, benat i mitten och slätt tillbakastruket över huvudet. Emmy presenterade honom för Zora, som igenkände honom såsom premiäraktören vid den teater, där Emmy var anställd.

Zora utbytte några artiga fraser med honom, varefter hon tog avsked. Emmy följde henne till tamburdörren.

— Är han inte förtjusande?

— Den där karlen? sporde Zora.

Emmy skrattade.

— I din nuvarande sinnesstämning skulle du finna fel hos en ärkeängel. Farväl, älskling, och var rädd om dig!

Hon blev icke förargad. Därtill var hon för godhjärtad och för dåraktigt lycklig. När hon kom tillbaka in i

förmaket, tog den unge mannen båda hennes händer i sina.

— Nå, min kära vän?

— Min syster ville ha mig med sig till Italien.

— Och vad svarade du?

— Gissa! sade den unga flickan, i det hon lyfte upp sina stjärntindrade ögon mot honom.

Mannen gissade på männens vanliga sätt, och för ögonblicket glömde Emmy systemen, som gick sin egen väg att söka lyckan, utan att akta på vare sig visis eller dårars visdom.

Andra kapitlet.

I fem månader irrade Zora omkring i världen — huvudsakligen i Italien — utan någon upplevelse, som man skulle kunna kalla ett äventyr. När Den Litteräre Herrn från London kom i hennes tankar, skrattade hon ut honom och benämnde honom en profetisk papegoja. Hon hade icke krossat någon mans hjärta, och hennes eget var alltjämt oskatt. Tartarernas stammar hade icke visat sig oroad av hennes skönhet utan lämnade henne oantastad. Därtill kom att hon hade hänförts av både katedraler, luxuösa restauranger och fashionabla scenerier. Rattenden hade följaktligen icke skäl att skryta över sin profetiska förmåga.

Likväl längtade hon efter det ouppnåeliga... efter detta hägrande något, varav dessa fröjder blott voro symboler. En vandrare, som anar någonting av det bortom varande, men saknar den sanna vagabondens gudomliga gåva att kunna genomtränga slöjan, kan emellertid endast följa det synliga och påtagliga, och det finnes stunder, då det synliga och påtagliga ej kan tillfredsställa. När hennes matmor kom i den sinnesstämningen, smädade Turner, kammarjungfrun, den eländiga utländska maten och bjöd på sodabikarbonat. Hon kom på en annan väg till insikt om det synligas otillfredsställande natur. Emellanåt var det också brist på trevliga resebekantskaper, och ensamheten bragte Zoras goda nerver ur jämvikten. Då längtade hon mer än någonsin efter det »bortom varande».

Ungdom, mottaglighet och fantasi höllo henne likväl uppe. Hoppet lockade henne med nya löften från stad till stad. På hemresan tillvisade det henne slutligen Monte

Carlos magiska namn, och hennes hjärta klappade av förväntan vid tanken på understaden.

Och nu stod hon förvirrad, ensam och besviken i första ledet bakom stolarna i spelsalen och fingrade på sin tomma börs. Hon hade varit där i tio minuter och hade förlorat tjugu louisdorer. Hennes sista drag hade varit lyckligt, men en blid gammal dam med vitt hår, vaxblekt ansikte och en madonnas uppsyn hade sopat till sig hennes vinst och det så obesvärat, att det började gå runt i Zoras hjärna. Som hon var alltför blyg och bortkommen för att protestera, stod hon nu och fingrade sin tomma börs.

Scenen var en helt annan än den hon väntat sig. Hon hade föreställt sig en fullpackad sal med glada, ivriga spelare, som skreko av spänning och upphetsning, en orkester, som spelade sprittande dansmusik, muntert smällande champagnekorkar, sminkade, uppsluppet skämtande och skrattande kvinnor, kort sagt, upptåg, munterhet och alla slags oanade orgier. Detta var utan tvivel dumt av henne, men oerfarna unga kvinnors enfald är någonting som bör beklagas, icke fördömas av de förståndiga. Om de förra taga världen för ett ostron och tro att de, när de öppna det, skola finna färdiga pärlhalsband inuti, böra vi icke klandra dem. Må gråhåriga syndare snarare avundas dem deras rika fantasi.

Kring Zora Middlemists svällande läppar kom ett rörande drag av barnslig misräkning. Hennes välformade näsa uttryckte märkbar motvilja för den tunga luften och de många olikartade odörer, som omgävo henne. Som hon förlorat allt vad hon hade på sig och följaktligen icke längre kunde deltaga i spelet, hade hon gott tillfälle att ge akt på mängdens motbudande vinningslystnad och upphetsning.

Det fanns ej en skymt av glättighet i allt detta. Dessa människor uppförde sig lika stelt och korrekt som en

anglikansk kyrkförsamling. Hon hade hört talas om begravningar, där det gått livligare till.

Hon glömde sin första Monte Carlo-dags förtrollning. En känsla av ensamhet och övergivenhet — sådan en ensam duva skulle känna bland en hop otäcka läderlappar — överväldigade henne. Om hon icke varit medveten om att hon var en ovanligt tilldragande kvinna, som var föremål för otaliga blickar, skulle hon ha gråtit som ett barn. Och tjugu louisdoror bortkastade! Likväl stod hon halvt fångslad av kulans rassel på den svängande skivan, av guldets glitter, av den lätta klangen, då de av croupieren utkastade mynten föllo på det gröna klädet.

Hon började göra insatser i tankarna. Fem gånger i följd skulle hon ha vunnit. Det var särdeles retsamt. Och där stod hon utan så mycket som ett femfrancsstycke i sin börs.

En mans svarta rockärm stack fram över hennes axel, och hon såg en hand, som höll en louisdor. Instinktivt tog hon emot myntet.

— Tack, sade en trött stämman. Jag räcker inte fram till bordet.

Hon satte ut det *en plein* på nummer sjutton, men i nästa ögonblick vaknade hon till insikt om vad hon gjort och vände sig om med glödande kinder.

— Jag är så ledsen.

Hennes blick mötte ett par likgiltiga blå ögon, som tillhörde ägaren av den trötta stämman. Hon lade märke till att han hade ett gråblekt ansikte, små bruna mustascher och tjockt brunt hår, som stod rakt upp likt taggarna på en igelkott.

— Jag är så ledsen, upprepade hon. Var så god och bed att få tillbaka det. Vad ville ni att jag skulle hålla på?

— Jag vet inte. Det gör detsamma; huvudsaken var att ni placerade det någonstans.

— Men jag höll *en plein* på nummer sjutton, sade hon. Jag borde ha tänkt på vad jag gjorde.

— Varför tänka? mumlade han.

Zora vände sig hastigt om och riktade blicken på den utsatta louisdoren. I trots av den blåögda mannens medgörlighet kunde hon icke frigöra sig från en känsla av ansvar. Varför hade hon icke hållit på jämnt nummer eller på ett av de tolv eller till och med på en transversale? Till råga på olyckan var det ingen annan som spelade *en plein* på nummer sjutton. Hela bordet tycktes i tysthet håna hennes oerfarenhet.

Croupiererna hade avslutat betalningarna för det sista draget. Kulan rasslade och ven omkring skivan. Zora höll andan av spänning. Slutligen stannade kulan och croupieren tillkännagav:

— Dix-sept noir, impair et manque.

Hon hade vunnit. En suck av lättnad hävde hennes barm. Hon hade icke blott räddat främlingens pengar; hon hade vunnit hans insats trettiofem gånger om. Hon betraktade louisdoren med giriga blickar, rädd att den skulle sopas bort av någon vårdslös croupier — kanske det enda som inte kan hända i Monte Carlo — och sträckte ut armen framför den blida gamla damen för att hindra ytterligare tjuvaktigheter.

Croupieren kastade sju stora guldmynt tvärs över bordet. Hon grep dem ivrigt och vände sig om för att överlämna dem till ägaren. Men han syntes icke till. Hon bröt sig igenom de kringståendes led och såg sig om, oroligt forskande, med händerna fulla av guld.

Slutligen upptäckte hon honom stående helt missmodig vid ett annat bord. Hon rusade fram till honom och höll ut händerna med guldmynten.

— Se, vad ni vunnit!

— Åh kors! mumlade mannen utan att taga upp sina händer ur fickorna. Så mycket besvär jag vållat er!

— Ja, det har ni, svarade hon tvärt. Varför stannade ni inte kvar?

— Jag vet inte, svarade han. Hur ska man kunna säga, varför man inte gör det eller det?

— Men var nu snäll och tag pengarna, så att jag blir av med dem. Det är sju femlousidorer.

Hon räknade upp mynten i hans hand och blev plötsligt blossande röd. Hon hade glömt att återfordra den ursprungliga louisidoren, som hon satsat. Var fanns den nu? Vad hade det blivit av den? Lika gärna, tänkte hon, kunde hon försöka fiska upp ett mynt, som kastats i sjön. Hon kände sig som en tjuv.

— Det skulle vara en louisdor till, stammade hon.

— Det är detsamma, svarade främlingen.

— Det är inte detsamma. Ni skulle kunna tro att jag... att jag behållit den.

— Det vore för tokigt, genmälde han. Är ni intresserad av kanoner?

— Kanoner?

Hon stirrade på honom. Han föreföll dock fullt normal.

— Jag kommer ihåg nu, att jag tänkte på kanoner, när jag gick min väg, förklarade han. Det är intressanta saker att tänka på.

— Men förstår ni inte, att jag är skyldig er en louisdor. Jag glömde alldeles bort den. Om jag hade några pengar på mig, skulle jag betala igen den med detsamma. Vill ni stanna här, tills jag gått och hämtat pengar på mitt hotell. Jag bor på Hôtel de Paris.

Hon talade litet häftigt. Hur kunde varelsen tänka sig, att hon ville stå i skuld till honom? Men varelsen trädde blott fingrarna genom sitt uppstående hår och smålog matt.

— Var snäll och tala inte mer om det. Det plågar mig bara. Croupiererna lämnar i regel inte tillbaka insatsen, om man inte särskilt begär det. De antar att man vill fortsätta att pröva sin lycka. Kanske den har fallit ut med vinst igen. För Guds skull bry er inte om den... och tack så mycket för ert besvär.

Han bugade sig artigt och gick några steg därifrån. Men Zora, som aldrig tänkt sig denna lösning av gåtan — man kan inte på tio minuter sätta sig in i spelsalarnas alla seder och bruk — sprang tillbaka till det andra bordet. Hon kom just lagom för att höra croupieren fråga, vem louisdoeren på nummer sjutton tillhörde. Numret hade åter kommit ut med vinst.

Denna gång överlämnade hon trettiosex louisdorer till främlingen.

— Bevara mig väl, sade han, i det han tog emot pengarna. Det var verkligen märkvärdigt. Men varför gjorde ni er besvär?

— Därför att jag är en kvinna med sunt förnuft, antar jag.

Han såg på mynten i sin hand, som om de varit snäckor, vilka ett barn plockat åt honom på havsstranden; därpå lyfte han långsamt blicken mot henne.

— Ni är en mycket älskvärd dam.

Hans blick och ton avväpnade henne. Hon smålog.

— I alla händelser har jag vunnit femtiosex pund åt er, och ni borde vara mig tacksam.

Han gjorde en liten åtbörd av erkänsla. Om han varit djärvare, kunde han ha uttryckt sin tacksamhet för blotta privilegiet att få samtala med en så vacker och älskvärd dam. De hade nu kommit ut ur trängseln kring borden och befunno sig bland de promenerande. Det var vid Monte Carlo-säsongsens höjdpunkt, och plymerna, juvelerna och sminket, de krokiga näsorna, de giriga blickarna, de olika

nationernas säregna huvudbonader, allt detta förvirrade synen och förlamade tanken. Men Zora Middlemist skilde sig på ett märkbart sätt från de bägge världarnas alla kvinnor. Såsom Septimus Dix senare förklarade: salarna inrymde den kvällen ett oredigt kvinnovimmel samt Zora Middlemist. Och alla herrar avundades den man, mot vilken hon smålog så nådigt.

Hon var klädd i svart, såsom det anstår en ung änka, men den svarta dräkten tycktes dock ej tyda på sorg. Den klädsamma, pikanta hattens långa, svarta plym gav en anstrykning av något drottninglikt åt hennes gestalt. Svarta handskar, som räckte mer än halvvägs upp över de välformade armarna och en glimt av en rund, snövit hals ovanför det svarta chiffonlivet oroade fantasien. Hon var längre än sin tillfälliga följeslagare, som var fem fot och sex tum och spensligt byggd.

— Ni har skaffat mig allt det här skräpet, men vad ska jag göra med det? frågade han hjälplöst.

— Kanske det vore bäst att jag tog hand om det åt er.

Det var en lättnad från den tryckande ensamheten att tala med en mänsklig varelse; hon förlängde därför samtalen. Mannens ansikte fick ett uttryck av rörande iver.

— Jag önskar verkligen att ni ville göra det, sade han och tog upp en handfull mynt ur fickan. Jag skulle känna mig så mycket lyckligare.

— Ni kan knappast vara någon riktig spelare, sade hon skrattande.

— O nej, det är jag inte. Jag tycker inte alls om spel.

— Varför spelar ni då?

— Det gör jag inte eljest. Jag satsade bara den där louisdoren för att se om jag kunde bli intresserad. Men det blev jag inte, eftersom jag började tänka på kanoner. Har ni ätit frukost?

Zora ryckte åter till av överraskning. En normal människa talar icke om att äta frukost klockan nio på kvällen. Men om han var sinnesrubbad, var det kanske klokast att hålla med honom.

— Ja, sade hon. Har ni?

— Nej, jag har nyss stigit upp.

— Menar ni att ni har sovit hela dagen?

— Vad är den bullersamma dagen eljest till för?

— Låt oss sätta oss, sade Zora.

De funno en av de röda väggsofforna ledig, och där slogo de sig ned. Zora betraktade honom nyfiket.

— Varför skulle ni vara lyckligare, om jag tog hand om era pengar?

— Då skulle jag inte kunna slösa bort dem. Det kunde ju hända att jag råkade ut för någon, som ville sälja en gasmaskin åt mig.

— Men därför behövde ni väl inte köpa den.

— Sådana där människor är så envisa och övertalande, ser ni. I Rotterdam förra året träffade jag en karl, som hade mig att köpa en tandläkarstol.

— Är ni tandläkare då?

— Bevara mig väl, nej! Om jag det vore, så kunde jag ju ha använt den där rysliga stolen.

— Vad gjorde ni med den?

— Jag lät packa in den och skickade av den som betalt fraktgoods till en fingerad person i Singapore.

Han avgav denna förklaring på sitt trötta, blida sätt, utan skymten av ett leende.

— Sådant där blir dyrbart i längden, tillade han eftertänksamt. Tycker inte ni det också?

— Jag skulle vilja se den, som kan sälja något åt mig, som jag inte vill ha, svarade hon.

— Ah, sade han med en blick av vemodig beundran, det är därför att ni har rött hår!

Om någon annan främmande herre hade talat om hennes hår, skulle Zora Middlemist ha rätat på sig i junoniskt majestät och förintat honom med en blick. Hon hade nog för alltid av männen och deras artigheter. I det fallet höll hon med stolthet på sin amazonvärdighet. Men hon kunde icke bli förargad på denna oansvariga varelse. Lika väl kunde hon förarga sig över ett fyraårigt barns anmärkningar.

— Vad har mitt röda hår med den saken att göra? frågade hon småleende.

— Mannen som sålde tandläkarstolen åt mig var rödhårig.

— Jaså, sade Zora förbryllad.

Ett ögonblicks tystnad uppstod. Den främmande mannen lutade sig tillbaka och fattade med båda händerna om sitt ena knä. Han hade slappa, energilösa händer med långa fingrar, sådana som ha för vana att tappa saker och ting. Zora förundrade sig över att de orkade stödja hans knä. En stund satt han så och stirrade framför sig med drömmande, blekblå ögon.

— Kanoner? frågade hon.

— Nej, svarade han, i det han vaknade till medvetande om hennes närvaro; rullstolar.

Hon steg upp.

— Jag trodde att ni funderade på frukosten. Jag måste gå tillbaka till mitt hotell nu. De här rummen är outhärdligt kvalmiga. God natt.

— Jag ska följa er till hissen, om ni tillåter, sade han artigt.

Hon samtyckte nådigt, och de lämnade tillsammans spelsalarna.

I hallen ändrade hon sig i fråga om hissen. Hon ville gå ut genom huvudingången och gå över till Hôtel de Paris för att få litet frisk luft. Framme vid trapporna stannade hon

och drog in luften i djupa andedrag. Det var en stilla, månlös kväll, och stjärnorna hängde lågt, likt diamanter på en baldakin av svart sammet. De kommo de brokiga lyktorna på Hôtel och Café de Paris att se granna och falskt prålade ut.

— Jag avskyr dem, sade hon och pekade på de senare.

— Stjärnor, år bättre, sade han.

Hon vände sig hastigt mot honom.

— Hur kunde ni veta att jag jämförde dem?

— Det kände jag, mumlade han.

De gingo långsamt utför trapporna. Nedkomna funno de en vagn stående där, som om den trollats fram ur jorden.

— Behagar herrskapet en liten åktur? Mycke' bra vagn! sade en röst ur dunklet. Monte Carlos kuskar förstå alltid att på något förundransvärt sätt igenkänna anglosaxarna.

Varför inte? Anbudet väckte hos Zora en ögonblicklig längtan efter landets friskhet och behag. Det var opassande, djärvt, tokigt. Men ändå... varför inte? Zora Middlemist var icke ansvarig för någon levande människa för sina handlingar. Varför icke dricka i fulla drag av den frihet, som var hennes? Vad gjorde det, att mannen var en främling? Så mycket djärvare var äventyret. Hennes hjärta klappade glatt. Kyska kvinnor, liksom barn, veta instinktivt, vilken man de kunna lita på.

— Ska vi?

— Åka?

— Ja... såvida inte — en tanke grep henne plötsligt — såvida ni inte föredrar att återvända till era vänner.

— Store Gud! utbrast han förskräckt, som om hon anklagat honom för brottsliga förehavanden. Jag har inga vänner.

— Kom då!

Hon steg upp i vagnen. Han följde villigt efter och satte sig vid hennes sida. Vart skulle de åka? Kusken föreslog

strandvägen till Mentone. Hon samtyckte. Just som de skulle ge sig av, upptäckte hon, att hennes följeslagare var barhuvad.

— Ni har ju glömt er hatt.

Hon talade till honom som hon skulle ha talat till ett barn.

— Ja visst, men det betyder ingenting.

— Ni kommer att förkyla er. Gå genast efter den.

Han lydde med en beredvillighet, som gjorde fru Middlemist tillfredsställd. En kvinna må hysa aldrig så mycket motvilja för män, hon tycker ändå om att de lyda henne. Zora var kvinna och därtill en ung kvinna.

Han kom snart tillbaka. Kusken satte sina hästar i rörelse med en pisksnärt och det bar av genom staden i riktning mot Mentone.

Zora låg tillbakalutad mot vagnsdynorna och insöp med begärlighet nattens berusande skönhet... den varma, doftande luften, den stjärnströdda sammetskyn, de välluktande orangelundarna, de mörka, hemlighetsfulla olivträden, de i dunklet hägrande höjderna, det vinfärgade, slumrande havet med sin skimrande frans av skum vid vikens rand. Söderns ande bredde sina vingar över henne och slöt henne i sina smekande armar.

Efter en långvarig tystnad suckade hon och kom ihåg sin följeslagare.

— Tack för att ni inte pratat, sade hon blott.

— För all del, sade han, jag har ingenting att säga. Jag pratar aldrig. Jag har knappt samtalat med någon på ett år.

— Varför det?

— Ingen att tala med... utom min betjänt förstås, tillade han samvetsgrant. Han heter Wiggleswick.

— Jag hoppas han sköter om er ordentligt, sade Zora med en skymt av moderlig instinkt.

— Det fattas honom vana och uppfostran. Det säger jag honom jämt. Men han hör inte. Han är stendöv och över sjuttio år gammal. Men han är intressant. Han berättar om fängelser och så'nt för mig.

— Fängelser?

— Ja, han har tillbragt större delen av sitt liv i fängelse. Han har varit inbrottstjuv, men så började han bli till åren, och den yngre generationen knackade på dörren.

— Jag trodde att det var det sista en inbrottstjuv gjorde, inföll Zora.

— Ja, de begagnar vanligtvis kofötter, svarade han allvarligt. Wiggleswick har skänkt mig sin samling. Den är mycket bra att ha.

— Vad då till?

— Att döda mal med, svarade han drömmande.

— Men hur kom det sig att ni tog en överårig inbrottstjuv till betjänt?

— Jag vet inte. Kanske det berodde på Wiggleswick själv. Han kom fram till mig en dag, då jag satt i Kensington Gardens, och hur det var, så följde han mig hem.

— Men bevara mig väl! utropade Zora, för ögonblicket glömmande både stjärnor och hav. Är ni inte rädd att han ska råna er?

— Nej. Jag frågade honom om det, och han förklarade saken. Det skulle vara utanför hans område, förstår ni. En förfalskare förfalskar bara, en ficktjuv stjälar bara klockor och portmonnäer och en inbrottstjuv gör bara inbrott. Men han kan ju inte gärna göra inbrott där han bor själv, så att jag har ingenting att frukta.

Zora gav honom ett klokt råd.

— Om jag vore i ert ställe, så skulle jag laga att jag blev av med honom.

— Det skulle jag också, om jag vore ni, svarade han. Men jag kan inte. Jag går själv i stället emellanåt... det är därför

jag är här.

— Om ni fortsätter att tala så där, så kommer ni min hjärna att svindla, sade Zora skrattande. Berätta mig någonting om er själv. Vad heter ni?

— Septimus Dix. Jag har ett annat förnamn också... Ajax... Septimus Ajax Dix... men det använder jag aldrig.

— Det är synd, sade Zora. Ajax är ett vackert namn. Han protesterade på sitt obestämda sätt.

— Ajax för tanken till någon, som utmanar blixten och ränner omkring med ett spjut i handen. Det är ett dumt namn. En ogift tant övertalade min mor att ge mig det namnet. Jag tror att hon förväxlade det med Akilles. Hon beundrade statyn i Hyde park. Hon blev överkörd av en mjölkkärra.

— När var det? frågade hon mer av hövlighet än av intresse för herr Dix' ogifta tants öde.

— En minut innan hon dog.

— Åh, sade Zora något förbluffad av den likgiltighet, varmed han omnämnde tragedien. För att fortsätta samtalet sporde hon därpå:

— Varför fick ni namnet Septimus då?

— Jag är den sjunde sonen. Alla de andra dog unga. Jag har aldrig kunnat förstå, varför inte jag också gjorde det.

— Kanske, sade Zora skrattande, ni tänkte på något annat vid den tiden och så förlorade ni tillfället.

— Så måste det ha varit, sade han. Tillfällena går alltid ifrån mig liksom tågen.

— Hur bär ni er då åt för att komma någonstans?

— Jag väntar på nästa tåg. Det är helt enkelt. Men nästa tillfälle kommer däremot aldrig.

Han tog upp en cigarrett ur sitt fodral, satte den i munnen och trevade i fickorna efter tändstickor. Då han icke fann några, kastade han cigarretten på vägen.

— Det är just likt er! utropade Zora. Varför bad ni inte kusken om en sticka.

Hon skrattade åt honom med en säregen känsla av förtrolighet, ehuru hon knappt känt honom en timme. Han föreföll snarare som ett vilsegånget barn än som en man. Hon längtade efter att få hjälpa honom på något moderligt sätt, att få göra något för honom, hon visste icke riktigt vad. Hennes äventyr hade nu upphört att vara äventyrligt. Farans krydda var borta. Hon visste, att hon kunde sitta bredvid denna hjälplösa varelse till domedag utan att behöva frukta att bli förorättad vare sig i ord eller handling.

Han fick låna eld av kusken och rökte under tystnad. Småningom smög sig kvällens berusning åter över henne, och hon glömde hans närvaro. Vagnen hade vänt hemåt, och vid en krökning av vägen högt över havet kom Monte Carlo i sikte, glittrande vitt långt där nere, likt en grupp av sagopalats, upplysta av trolska lyktor, i skygd av Monacos stora svarta udde. Från passet till vänster och den terrasserade klippan till höger kom doften av vild timjan, rosmarin och trädgårdsblommor.

Luften berörde Zoras kind likt en varm och doftande kyss. Diamantstjärnorna dråsade mot henne likt Danaes guldregn. Och hennes läppar voro lätt skilda, liksom Danaes. Hennes ögon skådade långt bortom stjärnorna in i en okänd härlighet, och hennes hjärta klappade av en lidelsefull trånad efter okända ting, vars verkliga natur var höljd i drömmens slöja. Icke kärlek. Det var något, som Zora Middlemist hade avsvurit sig. Icke en mans dyrkan. Hon hade svurit vid alla helgon i sin hierarki att ingen man hädanefter skulle vinna insteg i hennes liv. Hela hennes själ reste sig mot det obeskrivliga könet.

Den som kommit underfund med den jordiska tillvarons bedräglighet, måste gråta över dess elände.

Den varma och doftande luften kysste även Septimus Dix' kinder, och hans sinnen voro fångna i kvällens förtrollning. Men för honom voro stjärnor och doftande luft och havets magiska skönhet förkroppsligade i den bredvid honom sittande kvinnan.

Zora hade, som sagt, glömt bort den stackars mannens närvaro.